

Sygn. akt IV P 13/19

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 7 lutego 2020 r.

Sąd Rejonowy w Suwałkach IV Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący:	Sędzia Karol Kwiatkowski
Ławnicy:	Agnieszka Leplawa, Stanisław Jan Romotowski
Protokolant:	sekr. sądowy Magda Warakomska

po rozpoznaniu w dniu 29 stycznia 2020 r. w Suwałkach na rozprawie

sprawy z powództwa T. A. (1)

przeciwko (...) Bank S.A. w W.

o przywrócenie do pracy i zapłatę wynagrodzenia za pracę

I. Przywraca powoda **T. A. (1)** do pracy w pozwanym **(...) Bank S.A. w W.** na poprzednich warunkach.

II. Zasądza od pozwanego **(...) Bank S.A. w W.** na rzecz powoda **T. A. (1)** kwotę **8.400,00 zł.** (osiem tysięcy czterysta złotych 00/100) brutto tytułem wynagrodzenia za czas pozostawania bez pracy, pod warunkiem podjęcia pracy w wyniku przywrócenia do pracy.

III. Nakłada na pozwanego **(...) Bank S.A. w W.** obowiązek dalszego zatrudnienia powoda **T. A. (1)** do czasu prawomocnego zakończenia postępowania.

IV. W pozostałym zakresie powództwo oddala.

V. Koszty procesu wzajemnie znosi pomiędzy stronami.

VI. Nakazuje pobrać od pozwanego **(...) Bank S.A. w W.** na rzecz **Skarbu Państwa (kasa Sądu Rejonowego w Suwałkach)** kwotę **1.575,00 zł.** (jeden tysiąc pięćset siedemdziesiąt pięć złotych 00/100) tytułem brakującej części opłaty od pozwu, od uiszczenia której powód był zwolniony z mocy prawa.

Agnieszka Leplawa Stanisław Jan Romotowski

Sędzia Karol Kwiatkowski

Sygn. akt IV P 13/19

UZASADNIENIE

Powód T. A. (1) w pozwie skierowanym przeciwko (...) Bank S.A. w W. domagał się:

1. przywrócenia go do pracy na dotychczasowych warunkach;
1. zasądzenia od pozwanego wynagrodzenia za czas pozostawania bez pracy;
2. zasądzenia od pozwanego wynagrodzenia za czas niezdolności do pracy wskutek choroby w okresie od dnia 01.01.2019 r. do dnia 02.02.2019 r., tj. za pierwsze 33 dni w roku kalendarzowym, wraz z odsetkami za opóźnienie od dnia 31.01.2019 r.
3. nałożenia na pozwanego - na podstawie art. 477² § 2 k.p.c. - obowiązku dalszego zatrudniania go do czasu prawomocnego rozpoznania sprawy;

Ponadto domagał się zasądzenia od pozwanego ewentualnych kosztów procesu.

W uzasadnieniu pozwu wskazał, iż w dniu 30.01.2019 r. pracodawca doręczył mu oświadczenie o rozwiązaniu umowy o pracę, uzasadniając je „niezdolnością do pracy wskutek choroby trwającą od dnia 27.02.2018 r. do chwili obecnej (tj. dłużej niż 182 dni oraz brak prawa do zasiłku od 24.09.2018 r. do nadal”. Powód potwierdził, iż był niezdolny do pracy od dnia 27.02.2018 r., jednak niezdolność ta zakończyła się w dniu 04.09.2018 r., co potwierdza wynik badania kontrolnego przeprowadzonego przez lekarza medycyny pracy, do którego skierował go pracodawca. W dniu 24.09.2018 r. T. A. (1) zachorował na inną chorobę, na którą cierpi do dnia wniesienia pozwu i w związku z którą przebywa na zwolnieniu lekarskim. Wprawdzie, decyzją z dnia 05.02.2019 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych odmówił mu prawa do zasiłku chorobowego, jednak decyzja ta została przez powoda zaskarżona do Sądu Rejonowego w Suwałkach, w związku z czym pozostaje nieprawomocna. Skoro zatem pracodawca rozwiązał z powodem mowę o pracę na podstawie art. 53 § 1 pkt 1 lit. b, który uprawnia go do tego dopiero po ok. 9 miesiącach nieprzerwanej niezdolności do pracy wskutek choroby - należy uznać, że pozwany dokonał rozwiązania tej umowy przedwcześnie, a zatem z naruszeniem przepisów o rozwiązywaniu umów o pracę (art. 56 k.p.). Pracodawca niesłusznie bowiem obliczył ww. termin już od dnia wcześniejszej niezdolności do pracy, którą wbrew decyzji ZUS należy ustalić w ramach innego okresu zasiłkowego. Pomimo, że pozwany oparł rozwiązanie umowy o brak prawa do zasiłku, co jest zgodne z nieprawomocnym stanowiskiem ZUS - należy stwierdzić, że uczynił to poniekąd „na ślepo”, gdyż w chwili składania swojego oświadczenia, decyzja ZUS nie była jeszcze wydana.

Pozwany (...) Bank S.A. w W. w odpowiedzi na pozew domagał się oddalenia powództwa i zasądzenia od powoda na swoją rzecz zwrotu kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa prawnego według norm przepisanych i kosztów opłaty skarbowej od pełnomocnictwa.

Pozwany wskazał, że popiera w całości twierdzenia i wnioski zawarte w decyzji (...) nr (...) i przyjmuje je za własne. W ocenie pozwanego stawiennictwo powoda do pracy miało charakter pozorny. Okres zasiłkowy skończył się 4.09.2018r, czyli dokładnie wtedy gdy powód „cudem” wyzdrowiał i stawiał się na badanie lekarskie. Powód tego dnia nie stawiał się do pracy i składał kolejne wnioski urlopowe do 21.09.2018, po czym znów zachorował. Powołując się na wyrok SN w sprawie I PKN 565/99 pozwany podkreślił, iż nieobecność z powodu urlopu nie jest uznawana za stawienie się do pracy, gdy nie było podstaw do udzielenia urlopu. Faktem jest, że wydano orzeczenie lekarskie o dopuszczeniu powoda do pracy, lecz pozwany kwestionuje zdolność pozwanego do pracy w dniach 04-23.09.2018. W ocenie pozwanego, powód w toku wywiadu lekarskiego mógł celowo zataić swoje schorzenia (np. depresję) przed lekarzem medycyny pracy w celu uzyskania zaświadczenia o dopuszczeniu go do pracy.

Sąd ustalił, co następuje:

T. A. (1) pozostawał zatrudniony w (...) Bank SA w W. od dnia 01.08.2013r. na podstawie umowy o pracę zawartej na czas nieokreślony, w pełnym wymiarze czasu pracy, ostatnio na stanowisku doradcy klienta.

/dowód: umowa o pracę z aneksami – w aktach osobowych/

T. A. (1) w 2018r. i 2019r. pozostawał niezdolny do pracy, początkowo z powodu boreliozy i jej powikłań. I tak: w okresie od 27 lutego 2018 r. do 2 marca 2018 r. pozostawał niezdolny do pracy z powodu półpaśca, w okresie od 5 marca 2018 r. do 15 czerwca 2018 r. pozostawał niezdolny z powodu boreliozy, w okresie od 18 czerwca 2018 r. do 22 czerwca 2018 r. pozostawał niezdolny do pracy z powodu kandydozy, w okresie od 25 czerwca 2018 r. do 29 czerwca 2018 r. pozostawał niezdolny do pracy z powodu zapalenia skóry i od 2 lipca 2018 r. do 4 września 2018 r. ponownie pozostawał niezdolny do pracy z rozpoznaniem boreliozy.

Z dniem 4 września 2018 r. T. A. (1) wykorzystał okres zasiłkowy 182 dni. Pracodawca w dniu 30.08.2018r. skierował T. A. na badania lekarskie w zakresie medycyny pracy i w dniu 4.09.2018r. T. A. (1) uzyskał orzeczenie lekarza medycyny pracy o zdolności do pracy.

W okresie od dnia 5.09.2018r. do 21.09.2018r. T. A. (1) korzystał z udzielonego mu przez pracodawcę urlopu wypoczynkowego. Następnie z powodu wystąpienia objawów depresyjnych przebywał na zwolnieniu lekarskim w okresie od dnia 24 września 2018 r. do dnia 6 lutego 2019 r.

/dowód: informacyjne wysłuchanie powoda T. A. (1) na rozprawie w dniu 10.04.2019r. – protokół skrócony rozprawy k. 35-36, zeznanie świadka K. N. na rozprawie w dniu 13.05.2019r. – protokół skrócony rozprawy k. 60v, kopia dokumentacji lekarskiej z medycyny pracy k. 40-52, zestawienie nieobecności k. 31-32/

Oświadczeniem z dnia 29.01.2019r. doręczonym w dniu 30.01.2019r. (...) Bank SA w W. rozwiązał z T. A. (1) umowę o pracę, bez zachowania okresu wypowiedzenia, na podstawie art. 53§1 pkt 1 lit. b kp. Jako przyczynę rozwiązania umowy o pracę bez wypowiedzenia pracodawca wskazał niezdolność pracownika do pracy wskutek choroby, trwającą od dnia 27.02.2018r. do chwili sporządzenia oświadczenia (tj. dłużej niż 182 dni okresu zasiłkowego oraz brak prawa do zasiłku chorobowego od dnia 24.09.2018r.)

/dowód: oświadczenie z dnia 29.01.2019r. – w aktach osobowych, świadectwo pracy – w aktach osobowych/

Zakład Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w W. na mocy decyzji z dnia 5 lutego 2019 r. znak (...) - (...)07 działając na podstawie przepisów ustawy z dnia 25 czerwca 1999 r. o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa oraz ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych uznał, że niezdolności do pracy T. A. (1) z powodu choroby od 27 lutego 2018 r. do 2 marca 2018 r., od 5 marca 2018 r. do 15 czerwca 2018 r., od 18 czerwca 2018 r. do 22 czerwca 2018 r., od 25 czerwca 2018 r. do 29 czerwca 2018 r., od 2 lipca 2018 r. do 4 września 2018 r. i od 24 września 2018 r. do 6 lutego 2019 r. należy ustalić w ramach jednego okresu zasiłkowego a także odmówił T. A. (1) prawa do zasiłku chorobowego od 24 września 2018 r. do 6 lutego 2019 r. W uzasadnieniu tej decyzji Zakład Ubezpieczeń Społecznych wskazał, iż zgodnie z opinią zastępcy głównego lekarza orzecznika II Oddziału ZUS w W. z dnia 23 lipca 2018 r. choroby powodujące niezdolność do pracy od 27 lutego 2018 r. do 20 lipca 2018 r. nie pozostają ze sobą w związku ale są chorobami współistniejącymi, z kolei z opinii zastępcy głównego lekarza orzecznika II Oddziału ZUS w W. z dnia 20 listopada 2018 r. wynika, że choroby powodujące niezdolności do pracy od 2 lipca 2018 r. do 4 września 2018 r. i od 24 września 2018 r. do 19 listopada 2018 r. były współistniejące na co wskazuje ich rodzaj i przewlekły przebieg. W świetle powyższego uprawnienia do świadczeń od 27 lutego 2018 r. do 6 lutego 2019 r. należy ustalić w ramach jednego 182 dniowego okresu zasiłkowego, który zakończył się 4 września 2018 r.

/dowód: decyzja ZUS z dnia I Oddział w W. z dnia 5.02.2019r. – w aktach organu rentowego stanowiących załącznik do sprawy IV U (...) tut. Sądu/

T. A. (1) złożył odwołanie od przedmiotowej decyzji do sądu.

Prawomocnym wyrokiem z dnia 2.10.2019r. sygn. akt IV U(...) Sąd Rejonowy w Suwałkach IV Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych zmienił zaskarżoną decyzję Zakładu Ubezpieczeń Społecznych I Oddziału w W. z dnia 5 lutego 2019 r. znak (...) - (...)07 w ten sposób, iż ustalił, że niezdolność do pracy T. A. (1) w okresie od 24.09.2018r. do 06.02.2019r. nie należy ustalić w ramach jednego okresu zasiłkowego z niezdolnościami do pracy z powodu choroby

od 27.02.2018r. do 02.03.2018r., od 05.03.2018r. do 05.06.2018r., od 18.06.2018r. do 22.06.2018r., od 25.06.2018r. do 29.06.2018r., od 02.07.2018r. do 04.09.2018r. i przyznał T. A. (1) prawo do zasiłku chorobowego w okresie od 24.09.2018r. do 06.02.2019r.

/dowód: wyrok z dnia 2.10.2019r. wraz z transkrypcją uzasadnienia k. 57, 60-62/

Miesięczne wynagrodzenie powoda T. A. (1) liczone jak ekwiwalent za niewykorzystany urlop wypoczynkowy wynosiło 2.800,00 zł. brutto.

/dowód: zaświadczenie o zarobkach k. 34/

Sąd zważył, co następuje:

Stosownie do art. 53§1 pkt.1 lit.b kodeksu pracy pracodawca może rozwiązać umowę o pracę bez wypowiedzenia jeżeli niezdolność do pracy wskutek choroby trwa dłużej niż łączny okres pobierania z tego tytułu wynagrodzenia i zasiłku oraz pobierania świadczenia rehabilitacyjnego przez pierwsze 3 miesiące - gdy pracownik był zatrudniony u danego pracodawcy co najmniej 6 miesięcy lub jeżeli niezdolność do pracy została spowodowana wypadkiem przy pracy albo chorobą zawodową.

Fakt niezdolności pracownika do pracy wskutek choroby nie upoważnia pracodawcy do natychmiastowego sięgnięcia po art. 53 kp. Ustawodawca dopuszcza bowiem możliwość zastosowania tego przepisu dopiero po upływie określonego w ustawie czasu niezdolności pracownika – 182 dni, za które zgodnie z art.8 ustawy z dnia 25 czerwca 1999r. o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa przysługuje zasiłek chorobowy oraz dodatkowo 90 dni jeśli pracownik uzyska prawo do świadczenia rehabilitacyjnego. W konsekwencji na mocy art.53§1 pkt.1 lit.b kp dopuszczalnym jest rozwiązanie umowy o pracę bez wypowiedzenia bez winy pracownika, jeżeli jego niezdolność do pracy trwała dłużej niż 272 dni (łączny okres pobierania zasiłku chorobowego i świadczenia rehabilitacyjnego).

Po upływie okresu zasiłkowego, przed rozwiązaniem umowy o pracę bez wypowiedzenia bez winy pracownika pracodawca winien dokonać starannych ustaleń czy niezdolność do pracy pracownika ma charakter trwały czy też pracownik rokuje odzyskanie zdolności do pracy w najbliższym czasie. Powinien również wziąć pod uwagę, iż pracownik ma prawo do wystąpienia z wnioskiem o przyznanie świadczenia rehabilitacyjnego i w przypadku jego uwzględnienia przez kolejne trzy miesiące chroniony jest przed zwolnieniem z pracy. Oczywistym jest, iż bezpośrednio po upływie okresu zasiłkowego pracownik nie jest w stanie udokumentować prawa do świadczenia rehabilitacyjnego albowiem postępowanie w sprawie jego przyznania z reguły przeciąga się do kilku miesięcy. Pracodawca winien liczyć się z tym, iż pracownik takie świadczenie uzyska i zwolnienie go bez naruszenia przepisów kodeksu pracy może nastąpić dopiero po upływie 3 miesięcy pobierania tego świadczenia. Stąd też w jego interesie leży dokonanie starannych ustaleń czy pracownik z takiego świadczenia zamierza skorzystać.

W przedmiotowej sprawie nie było sporne, iż T. A. (1) w okresie od 27.02.2018r. do 6.02.2019r. pozostawał, z przerwami, niezdolny do pracy. Potwierdza ten fakt dokumentacja medyczna i zasiłkowa zgromadzona zarówno w aktach niniejszej sprawy, jak też w aktach sprawy IV U (...) tut. Sądu (dot. wniosku T. A. o zasiłek chorobowy), a także wyjaśnienia samego powoda i zeznania świadka K. N., j.w.).

Jednakże, zdaniem Sądu, pozwany pracodawca rozwiązując z powodem umowę o pracę przed jednoznacznym rozstrzygnięciem czy powodowi rozpoczął się nowy okres zasiłkowy od dnia 24.09.2018r. nie dochował należytej staranności i naruszył ochronę przed zwolnieniem wynikającą z art.53§1 pkt.1 lit.b kp.

Przede wszystkim zarzucić należy pracodawcy, iż posiadając wiedzę, że okres zasiłkowy 182 upłynął T. A. w dniu 4.09.2018r., zaakceptował orzeczenie lekarza medycyny pracy o zdolności do pracy w/w pracownika i udzielił mu urlopu wypoczynkowego.

Przytoczyć w tym miejscu należy pogląd wyrażony w postanowieniu SN z dnia 6.11.2013r. w sprawie III PK 35/13, który Sąd rozpoznający niniejszą sprawę w pełni podziela, iż w sytuacji gdy pracownik po zakończeniu zwolnienia lekarskiego stawiał się do pracy, a pracodawca udzielił mu po stawieniu się do pracy urlopu wypoczynkowego, to tym samym w sposób dorozumiany uznał je za prawidłowe, a w tym stanie rzeczy, wobec treści art. 53 § 3 KP nie mógł już rozwiązać stosunku pracy z pracownikiem na podstawie art. 53 § 1 pkt 1 lit. b KP.

Naruszenia przez pracodawcę art.53 kp nie usprawiedliwia fakt, iż prowadził korespondencję z Zakładem Ubezpieczeń Społecznych celem ustalenia uprawnień pracownika do świadczeń z ubezpieczenia społecznego w razie choroby (k. 28-30, k. 4a części C akt osobowych). Sugestie organu rentowego, iż pracownikowi nie można otworzyć nowego okresu zasiłkowego okazały się błędne – w sprawie IV U (...) tut. Sąd ustalił bowiem, iż Zakład Ubezpieczeń Społecznych 1 Oddział w W. nieprawidłowo zaliczył niezdolność do pracy T. A. (1) w okresie od 24 września 2018 r. do 6 lutego 2019 r. do jednego okresu zasiłkowego trwającego poprzednio w okresie od 27 lutego 2018 r. do 4 września 2018 r. z przerwami.

W postępowaniu z odwołania T. A. przeciwko ZUS Sąd ustalił bowiem, iż przyczyną niezdolności do pracy T. A. (1) w okresie od 24 września 2018 r. do 6 lutego 2019 r. były zaburzenia depresyjne nawracające o symbolu choroby F33. Niezdolność do pracy w tym okresie była spowodowana innym schorzeniem niż niezdolność do pracy, w okresach od 27 lutego 2018 r. do 2 marca 2018 r., od 5 marca 2018 r. do 15 czerwca 2018 r., od 18 czerwca 2018 r. do 22 czerwca 2018 r., od 25 czerwca 2018 r. do 29 czerwca 2018 r. i od 2 lipca 2018 r. do 4 września 2018 r. W okresach od 27 lutego 2018 r. do 4 września 2018 r. niezdolność do pracy odwołującego T. A. (1) była spowodowana boreliozą i chorobami jej towarzyszącymi. Po zakończeniu okresu zasiłkowego to jest po dniu 4 września 2018 r. T. A. (1) poddał się badaniu lekarskiemu przez lekarza medycyny pracy, który orzekł, że odwołujący jest zdolny do pracy z czego wynika, że w dniach od 5 września 2018 r. do 23 września 2018 r. T. A. (1) był zdolny do pracy i wykorzystywał w tych dniach urlop wypoczynkowy.

Podkreślić należy, iż pozwany pracodawca w żadnym zakresie nie podważył przedmiotowego orzeczenia lekarza medycyny pracy, a zwłaszcza nie złożył na okoliczność odmiennej oceny zdolności pracownika do pracy żadnych wniosków dowodowych.

T. A. (1) wyczerpał więc prawo do zasiłku chorobowego z dniem 4 września 2018 r. Następnie odzyskał zdolność do pracy do dnia 23 września 2018 r. i od dnia 24 września 2018 r. do 6 lutego 2019 r. pozostawał niezdolny do pracy z powodu zaburzeń depresyjnych nawracających, to jest z powodu innego schorzenia niż niezdolność do pracy w okresie od 27 lutego 2018 r. do 4 września 2018 r. Z tych powodów zasiłek chorobowy za okres od 24 września 2018 r. do 6 lutego 2019 r. należy się w/w z uwagi na rozpoczęcie nowego okresu zasiłkowego od dnia 24 września 2018 r.

Okres ochronny pracownika przed zwolnieniem zaczął zatem bieg na nowo począwszy od dnia 24.09.2018r. i nie upłynął do dnia założenia pracownikowi oświadczenia o rozwiązaniu z nim umowy o pracę bez zachowania okresu wypowiedzenia z przyczyn niezawinionych (co nastąpiło 30.01.2019r.).

Zważywszy zatem na fakt, iż od dnia 24 września 2018r. rozpoczął się T. A. (1) nowy okres zasiłkowy, podlegał on ochronie zatrudnienia określonej w art.53§1 pkt.1 lit. b kp. Rozwiązanie przez pozwanego w dniu 30 stycznia 2019r. (data doręczenia powodowi oświadczenia woli) umowy o pracę spowodowało naruszenie przepisów prawa, dlatego też z tego tytułu, na podstawie art. 56§1 kp przysługuje mu roszczenie o przywrócenie do pracy na poprzednich warunkach albo o odszkodowanie.

Skoro powód wybrał roszczenie o przywrócenie do pracy, stosownie do treści tego żądania, na podstawie art. 56§1 kp, Sąd orzekł o przywróceniu powoda T. A. (1) do pracy w pozwanym (...) Banku SA w W. na poprzednich warunkach (pkt I sentencji wyroku).

Stosownie do treści art. 57 § 1 kp, pracownikowi, który podjął pracę w wyniku przywrócenia do pracy, przysługuje wynagrodzenie za czas pozostawania bez pracy, nie więcej jednak niż za 3 miesiące i nie mniej niż za 1 miesiąc.

Wobec powyższego Sąd zasądził od pozwanego (...) Bank S.A. w W. na rzecz powoda T. A. (1) kwotę 8.400,00 zł. brutto tytułem wynagrodzenia za czas pozostawania bez pracy, pod warunkiem podjęcia pracy w wyniku przywrócenia do pracy (pkt II sentencji wyroku). Zasądzone wynagrodzenie odpowiada 3 miesięcznemu wynagrodzeniu powoda brutto (tj. 2.800,00 zł. x 3 = 8.400,00 zł.).

Na podstawie art. 477²§2 kpc (w brzmieniu obowiązującym od dnia 7.11.2019r.) na wniosek powoda, Sąd nałożył na pozwanego (...) Bank S.A. w W. obowiązek dalszego zatrudnienia powoda T. A. (1) do czasu prawomocnego zakończenia postępowania (pkt III sentencji wyroku).

Sąd oddalił roszczenie powoda o zasądzenie od pozwanego na jego rzecz wynagrodzenia za czas niezdolności do pracy wskutek choroby w okresie od dnia 01.01.2019r. do dnia 2.02.2019r. tj. za pierwsze 33 dni w roku kalendarzowym, na podstawie art. 92§1 pkt kp – a contrario (pkt IV sentencji wyroku).

Niezdolność do pracy, za którą pracownik zachowuje prawo do wynagrodzenia (33 albo 14 dni), sumuje się, niezależnie od jej wymiaru, długości przerw i szczególnych przyczyn zdrowotnych powodujących niezdolność. Są one liczone od nowa z początkiem każdego roku kalendarzowego. W rezultacie gdy pracownik na koniec roku jest niezdolny do pracy i pobiera wynagrodzenie chorobowe, to od 1 stycznia przysługuje mu ono nadal przez okres kolejnych 33 (14) dni. Jednak w razie gdy w ostatnich dniach roku kalendarzowego pracownik był niezdolny do pracy i pobierał zasiłek chorobowy, a niezdolność ta nieprzerwanie trwa nadal (również po 31 grudnia), to otrzymuje on nadal zasiłek, a nie wynagrodzenie chorobowe. Prawo do wynagrodzenia chorobowego zatrudniony nabędzie dopiero w razie kolejnej niezdolności do pracy. Skoro zatem w okresie od 24.09.2018r. do 6.02.2019r. przysługuje powodowi zasiłek chorobowy, to nie ma on prawa do wynagrodzenia chorobowego.

Z uwagi na częściowe uwzględnienie roszczeń powoda, na podstawie art. 100 kpc, koszty procesu Sąd zniósł wzajemnie pomiędzy stronami (pkt V sentencji wyroku).

Zważywszy na fakt, że pozwany Bank przegrał proces w 93,75% Sąd, zgodnie z zasadą wyrażoną w art. 113 ust. 1 ustawy z dnia 28 lipca 2005r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz.U. z 2019 r. poz. 785 ze zm.) obciążył go także brakująca część opłaty od pozwu - w wysokości 1.575,00 zł., od uiszczenia której powód był zwolniony z mocy prawa – pkt VI sentencji wyroku.

sędzia Karol Kwiatkowski